

† Ecloga VIRGILII prima
Sapphico carmine, reddita ab
Augustino Richardsono in
artibus Bacchalaureo.

Personæ
Melibæus Tityrus.

Melb. **T**V cubans fagi patulæ sub vmbra,
Lætus agrestem meditare musam,
Edocens sylvas resonare versus,
Tityrè foelix.

Finibus nos at patriæ relictis
Exules, cheu, fugimus miselli,
Atque tam nobis bene culta quondam
Linquimus arua.

Tu tamen lentus resides in vmbra,
Tityre, & sylvas facis (ô beate)
Vt sonent laudes Amarillis alta
Voce decoræ.

Tityr. Otium nobis Melibœe tantum
En deus fecit, deus ille semper
Est mihi, nostrum dabit huic ouile
Sæpius agnum.

Ille permisit virides per agros
Vt boues errent, veluti solebant,
Me vides ipsi calamo canentem
Carmen agresti.

A

Hoc

Melb. Hoc tibi non inuideo; sed vsque
Miror; & tanto magis vsque miror:
Turba quod fiat fremitusque campis
Vndique totis.
Aeger en istinc abigo capellas
Protinus: fessis noua prata quærens,
Hanc tamen, vix hanc pedibus labantem
Tityre duco.
Inter hic densas corylos, gemellos
(Proh dolor) nudæ filici reliquit
Spem gregis nostri, pariens, & esse
Desijt vltra.
Læua mens nobis modo non fuisset,
Sæpè prædixit Iouis arbor alti
Hoc malum, vidi, memini, timendo
Fulmine tacta.
Sæpius cornix crocitans ab alta
Ilice, hæc olim mala præcinebat:
Da tamen paucis deus iste qui sit
Tityre nobis.

Tityr. Quam vocant urbem Melibœe Romam,
Stultus huic nostræ similem putauī,
Sæpe pastores modo quo tenellos
Pellimus agnos.
Sæpe sic noram canibus catellos,
Matribus sic & similes notaram
Capreas, paruis ego comparare
Magna solebam.
Hæc, tamen tantum caput inter vrbes
Extulit, quantum virides Cupressi
Inter Actæis celebrata ripis
Viminis lenta.

Mole

Melib. Mole curarum mihi iam grauato
Ede; ni forsan tibi sit molestum,
Quæ fuit Romam tibi seruienti
Causa videndi.

Titur. Grata libertas: mihi quæ refulsit
Sera; sed tandem mihi quæ refulsit,
Barba cum canis caderet capillis
Candida facta.

Nos ubi fessos Amarillis ipsa
Occupat, mentem Galatea nostram
Liquit, infani procul & recedunt
Illius ignes.
Namque (nonnunquam dubitem fateri)
Dum foret nobis Galatea curæ,
Non erant curæ pecudes, nec est spes
Liber ut essem.

Victimæ septis licet exiissent,
Casei & pingues premerentur vrbi;
At domum nunquam grauis ære nobis
Dextra redibat.

Melib. Mœsta quid sanctis Amarilli diuos,
Ipse mirabar, precibus fatiges:
Pendeant, vel quid patereris alta
Arbore poma.

Titurus nobis aberat relictis,
Voce te fontes & opaca pinus,
Voce te syluæ simul arboresque
Sæpe vocabant.

Titur. Quid miser demum facerem, malignæ
Fœda vix vitans iuga seruitutis,
Nullibi diuos licuit magisque
Cernere promptos.

Nuper hic illum iuuenem videbam,
Cui dies senos mea bis quotannis
Ara fumauit Melibœe plena
Pinguibus agnis.

Ille responsum dederat petenti
Primus, & nostra prece motus aurem
Lenis admouit facilem, querenti
Talia reddens.

Quin boues per me (pueri) licebit
Pascitis quondam velut assuestis
Sub iugum fortes studio colendi
Mittite tauros.

Melib. O senex plusquam quater ô beate
Sat manent ergo tibi rura tuta,
Obtegat quamuis lapis, & palustris
Pascua iuncus.

Non inassuetum grauibus nocebit
Pabulum fætis, procul hinc recedat,
Dira vicini pecoris luesque
Nec male perdet.

Ergo tu foelix capies opacum
Frigus, hic inter salices virentes,
Et sacros fontes, & amoena notis
Flumina campis.

Hinc tibi sepes apibus referta,
Pasta quæ florem tenerum saliæti
Suadeat somnos placidos inire
Sæpe susurro.

Amputans lignum tenerasque frondes
Carmen hinc fundit latitans sub alta
Rupe, quod binas tibi dormienti
Mulceat aures.

Cura

Cura quin raucae tua quae palumbes
Sunt, suos edent gemitus, ut olim,
Exeret vocem querulam nigerque
Turtur ab vlmo.

Titur. Ergo pascentur prius in sereno
Qui vagabantur per aperta rura
Huc leues illuc canibus fugati
Aethere cerui.
Quinimmo pisces mare destitutos
Linet, & Parthus grauis atque Teuto
Iam pererratis vtriusque terrae
Finibus ibit.
Ebibet Tigrim ferus ille Teuto,
Ebibet velox Ararimq; Parthus,
Quam queat nostro decus eius oris
Pectore labi.

Melib. Nos at in terras domibus negatas
Ibimus, Creten Scythiamq; pigram,
Pars, & à toto penitus remotos
Orbe Britannos.
En dies vnquam veniet secunda
Qua videns pauper mea regna quamuis
Parua, mirari potero measque
Carpere messes?
Impius nunquid feret arua miles
Ista, tam nostris perarata bobus,
Barbarus nunquid segetes & istas
Miles habebit?
Ecce quo tandem miseros reduxit
Dira lis nostris inimica rebus,
En quibus nos ô miseri feraces
Seuimus agros.

Quo

Quo libet ponas Melibœœ vites
Ordine, eduras serito pyrosque,
O meæ quondam pecus ite foelix

Ite capellæ.

Non ego, non vos viridem per herbam
Fusus ab celsa potero videre

Rupe pendentes, tenerumque posthac
Carpere gramen.

Musa iam prorsus mea conticescet:

Sinè florentem cythisum capellæ,

Sinè carpetis falices amaras,

Non ego pascam.

Tityr. Hic tamen mecum tibi si libebit

Noctis hoc possis recubare tuto,

Hic enim frondes dabit arbor alta

Ecce virentes.

Poma sunt nobis quoque mitiora,

Sunt nuces, sunt hic etiam fauique,

Quin & est pressi tibi si placebit,

Copia lactis.

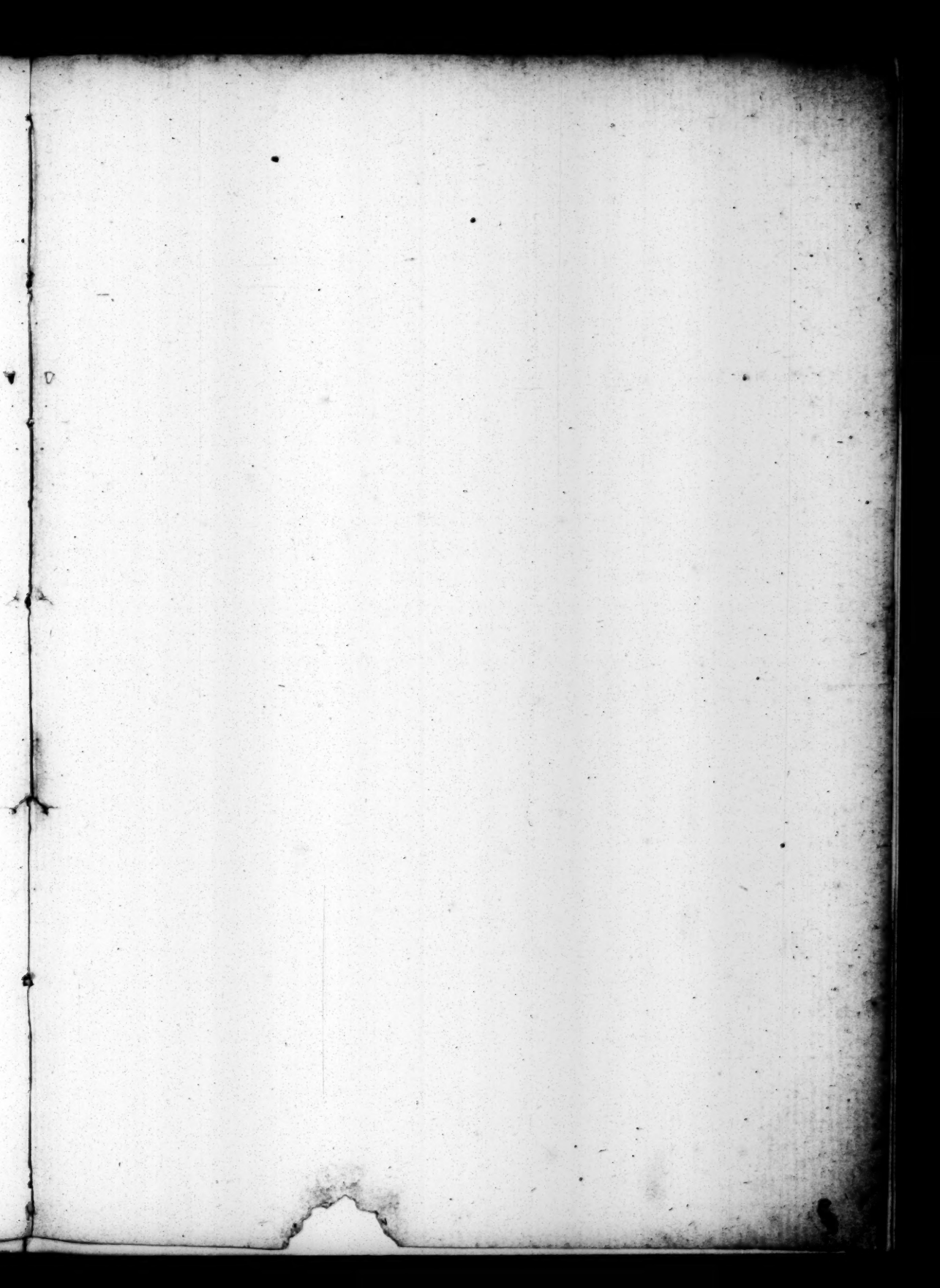
Omne villarum procul ecce fumat

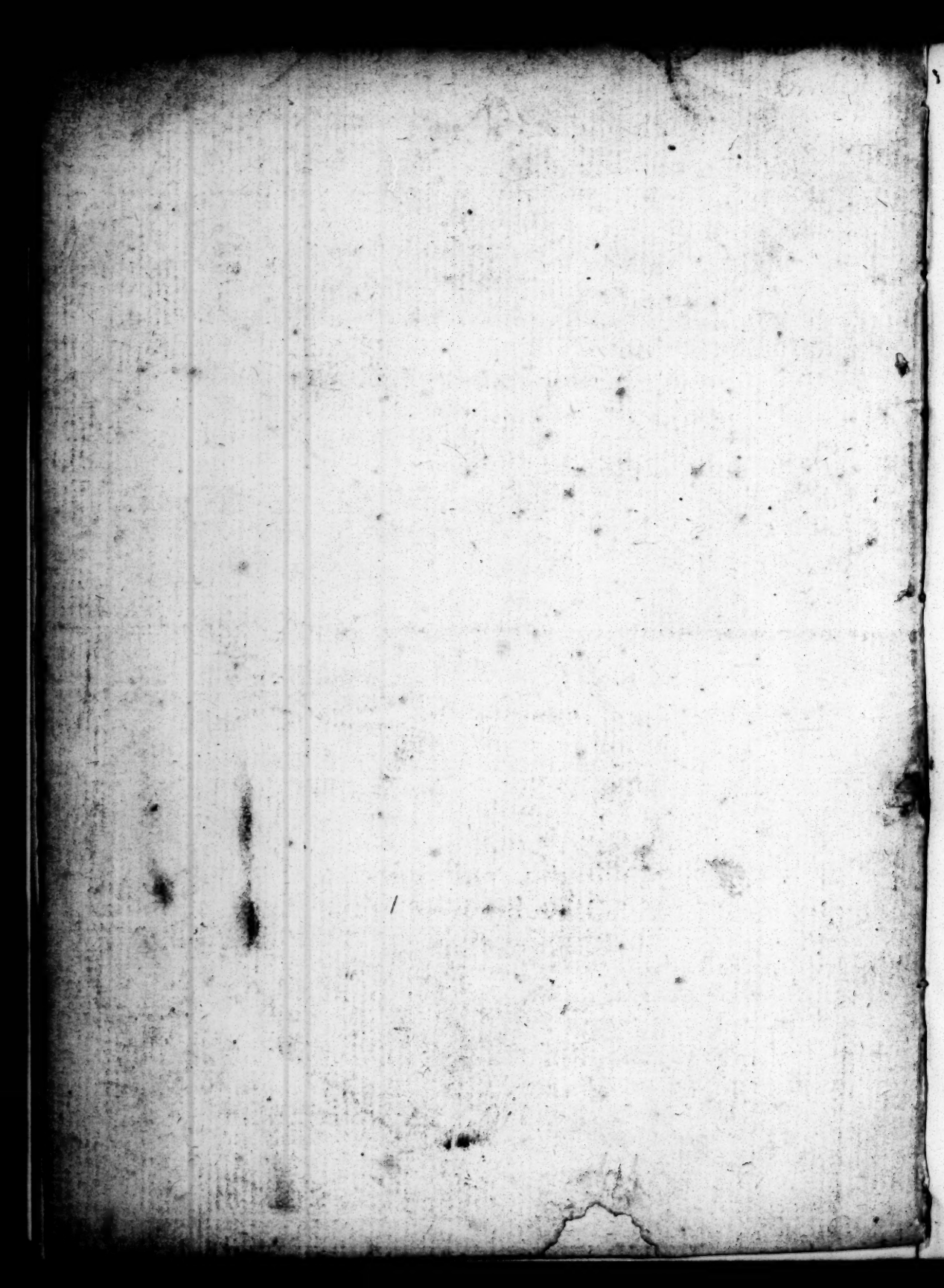
Culmen, & Phoebus caput abdit vndis:

Iamque maiores veniunt ab altis

Montibus umbræ.

F I N I S.

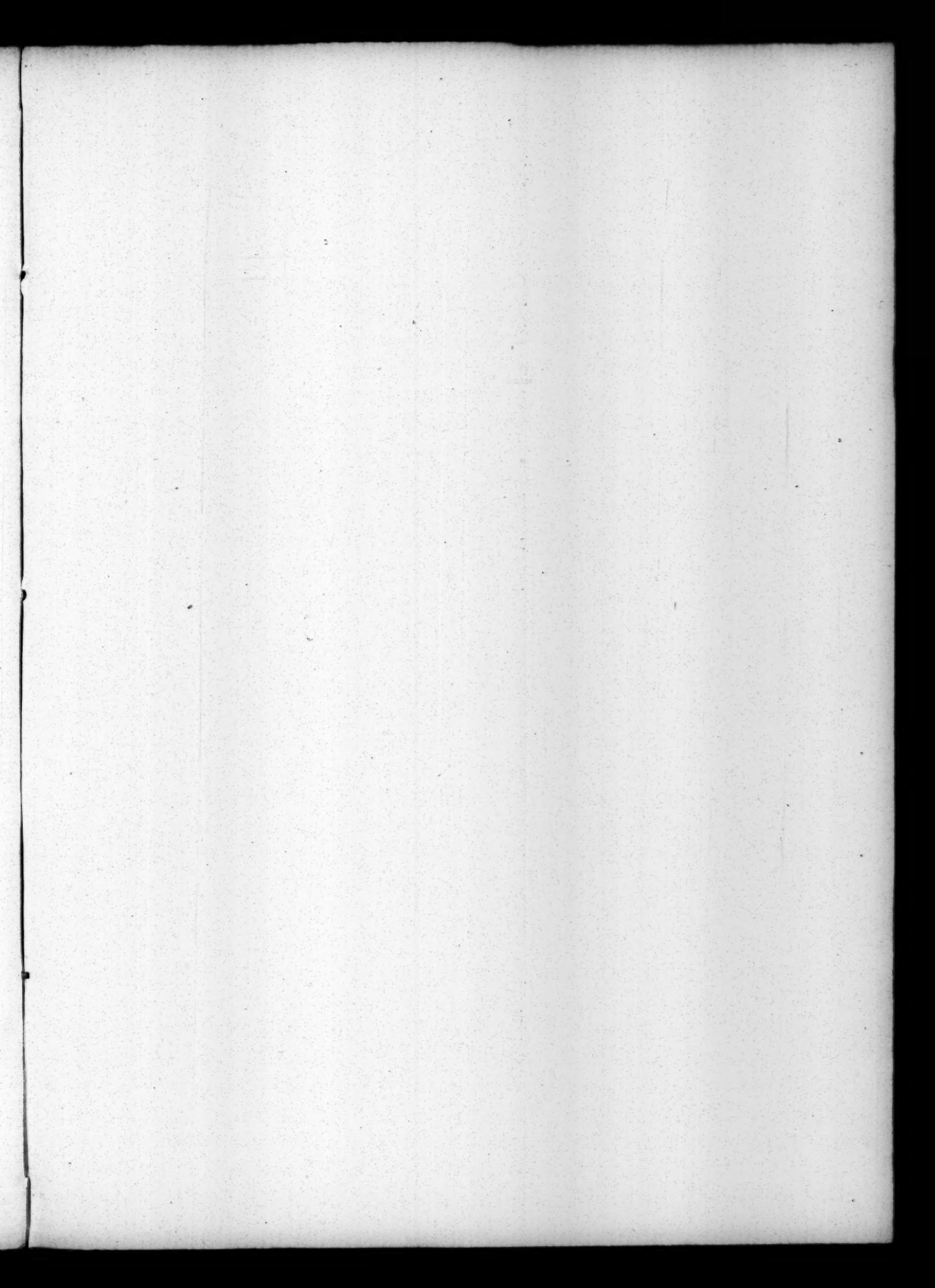

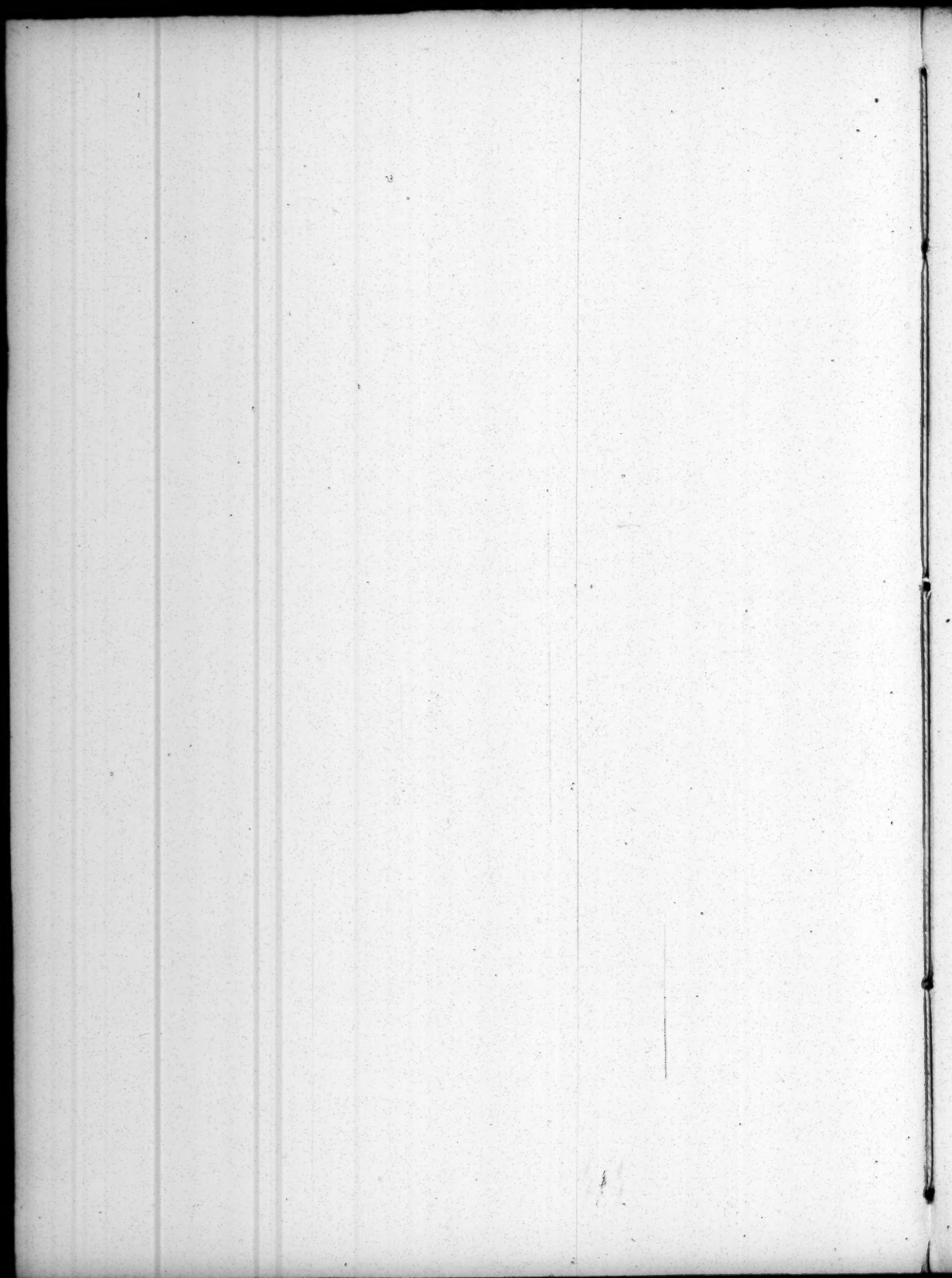

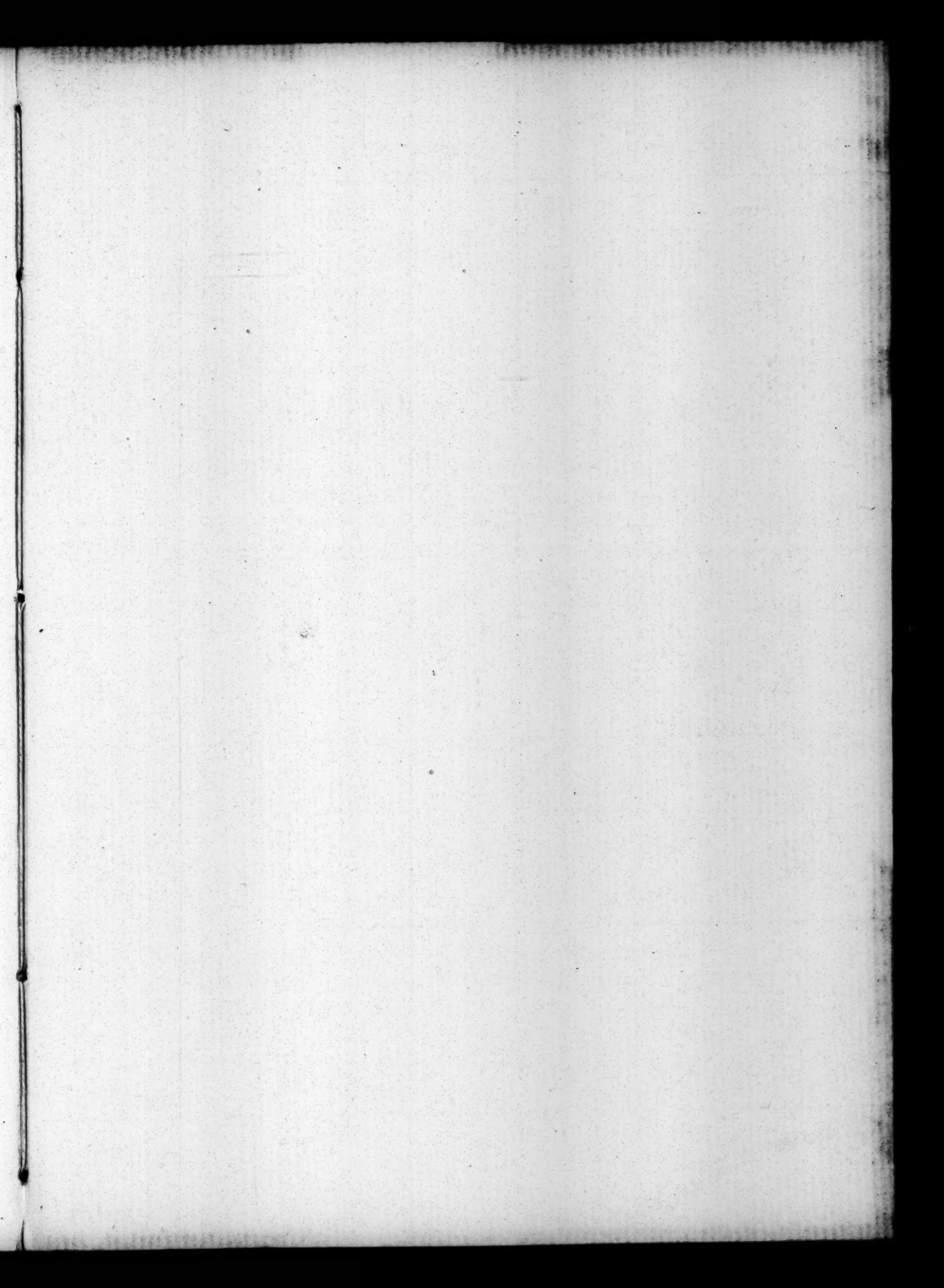

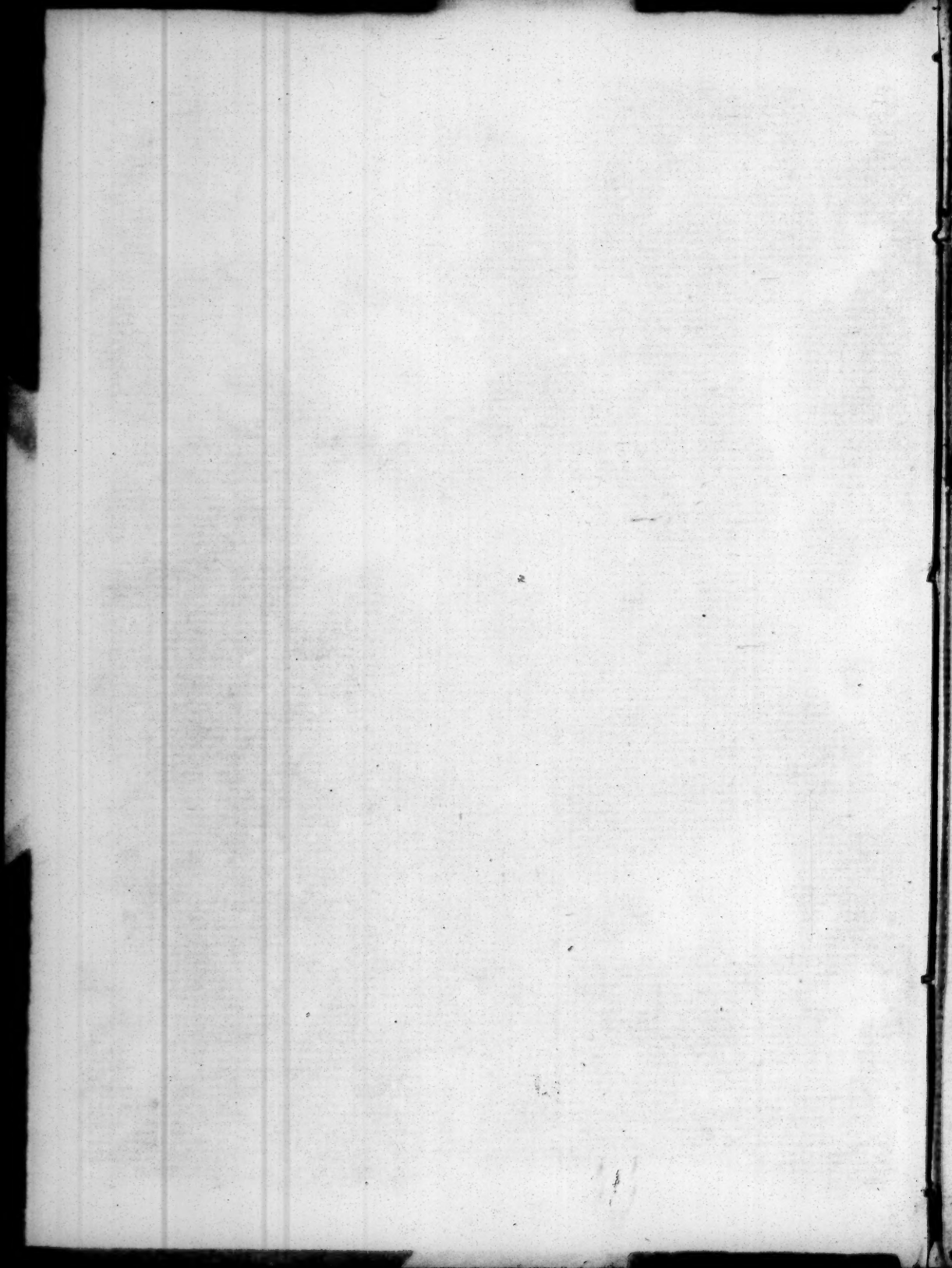

F.9.19.47

309(3)

sic
24817.5

